

pæiske udvikling i en anden retning end den, vi ønsker. Også de ønsker at udvikle deres nationale selvstændighed og ønsker at udvikle det europæiske samarbejde, og derfor er det alt for forenklet at stille tingene sådan op, at bare fordi der bliver flere medlemmer i en forening, tæller ens egen stemme mindre på generalforsamlingen. Foreningen kan også blive mere interessant og måske løse nogle opgaver, den ellers ikke kan løse.

Hr. Holger K. Nielsen er her desværre ikke, og jeg skal derfor ikke gøre mange bemærkninger til hans indlæg. Men jeg har dog en, og den er til hans påstand om, at man ikke kan udvikle samarbejde om bredde og dybde på én gang. Det er jeg helt uenig i, og det modsiges i øvrigt af den historiske udvikling. Da Irland, Storbritannien og Danmark blev medlemmer, udviklede man samtidig regionalfondideen, og Spanien og Portugals medlemskab kom samtidig med, at det indre marked blev etableret. Der er flere eksempler af samme art, som jeg kunne underholde med, så det er på ingen måde sådan, at udviklingen af samarbejdet i bredden og i dybden er nødvendige modsætninger. Det er i hvert fald ikke noget, den europæiske historie giver belæg for.

Inden jeg kommer til Schengen, har jeg et par bemærkninger til hr. Keld Albrechtsen. Jeg synes, hr. Keld Albrechtsen startede dagen så godt, og jeg blev egentlig så glad, da hr. Keld Albrechtsen startede med at sige, at han efterlyste nuancer i debatten. Skuffet blev jeg derfor, da hr. Keld Albrechtsen trak hele skuffen af skræmmebilleder ud og gav sig til at læse dem op på bordet.

Det første virkelige skræmmebillede var det med, at nu kunne Europa gå i krig uden om FN. Det er jo meget godt at kunne henholde sig til, hvad der faktisk står i traktaten, og jeg citerer her fra afsnittet om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, artikel 11 – tidligere artikel J1 – hvor der står, at udenrigs- og sikkerhedspolitikken har følgende mål: Bevarelse af freden og styrkelsen af den internationale sikkerhed i overensstemmelse med – ja, det det står der sandelig – principperne i De Forenede Nationers Pakt samt principperne i Helsingforsluttakten og målene i Parischartret. Der står altså det stik modsatte af, hvad hr. Keld Albrechtsen påstår, og det står på side 142 i lovforslaget til hjælp for hr. Keld Albrechtsen. Det kalder jeg virkelig for en skræmme-kampagne, der vil noget – rent bortset fra, at vi har vores eget for-

behold i forsvarspolitikken og ikke deltager i beslutningerne på forsvarsområdet.

Hr. Keld Albrechtsen spørger til rammedirektiver. Hvad er nu det for noget, spørger han, og hvorved adskiller de sig fra direktiver? Jeg vil godt citere, det kan være hjælpsomt, fra side 18 i lovforslaget, art. K.6:

»... rammeafgørelser er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen« – og så kommer det afgørende – »De indebærer ikke umiddelbar anvendelighed.«

Sagen er den, at Domstolen har truffet afgørelser, som i forhold til visse direktiver var direkte anvendelige over for borgerne. Det kan rammedirektiver ikke være, og det fremgår fuldstændig krystallklart af teksten.

Til sidst har jeg interesseret mig meget for både hr. Thulesen Dahls og hr. Keld Albrechtsens forsøg på at sprede forvirring omkring forbeholdet på de retlige og indre anliggender. Også her vil jeg derfor tillade mig at citere, hvad der faktisk står. Det kan jo altså være en hjælp til forståelse af forholdene, og her citerer jeg fra side 90 i lovforslaget:

»Inden 6 måneder efter, at Rådet har truffet afgørelse om et forslag om eller initiativ til udbygning af Schengen-reglerne efter bestemmelsen i afsnit III a i traktaten (...) træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne afgørelse i sin nationale lovgivning. Hvis Danmark beslutter sig herfor, vil denne afgørelse skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater...«

Det vil sige, at der er gjort fuldstændig klart op med, hvorledes det forholder sig med den forpligtelse, som vi så påtager os i forhold til de andre. Hvis Folketingets flertal beslutter sig for at træffe en beslutning, når de andre har truffet én inden for Schengensamarbejdet, så etablerer vi en folkeretlig forpligtelse. Det gør vi jo i dette Folketing i masser af henseender, uden at vi af den grund kalder det overstatsligt. Vi etablerer ved vores egen nationale beslutning en folkeretlig forpligtelse. Mere mellemstatsligt kan det i princippet overhovedet ikke blive.

Jeg håber, at denne henvisning til selve teksten kan være en retledning for den videre diskussion.

Og så et par bemærkninger til hr. Kim Behnke: Jeg skal nu nok ikke gøre så meget ud af det, kun den ene bemærkning, for at det ikke skal være usagt: Økonomiministeren udtaler jo